

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupeného JUDr. Josefem Klimešem, advokátem se sídlem Koliště 13, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2009, č. j. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2009, č. j. 41 Cad 123/2009 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Josefu Klimešovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 8. 2009, č. j. x. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Žalovaná dospěla na podkladě posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - Město ze dne 30. 7. 2009

k závěru, že žalobce není plně invalidní, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 50 %.

Krajský soud v Brně nechal ve věci vypracovat posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) v Brně.

Z posudku PK MPSV v Brně ze dne 10. 11. 2009 vyplynulo, že žalobce (vyučený dělník) trpí oboustrannou artrózou kolenních kloubů středního stupně, po provedené artroskopické operaci vnitřních menisků a po žilní trombóze vpravo s plicní embolizací při prokázaném trombofilním stavu. Spirometrickým vyšetřením byla opakovaně prokázána kombinovaná ventilační porucha plicních funkcí, na které se podílela jednak prodělaná plicní embolie, v poslední době byla pak v popředí obstrukční složka, při léčené chronické obstrukční plicní nemoci. Žalobce byl léčen na interní ambulanci pro neúplný metabolický syndrom a docházel na občasné alergologické kontroly pro prokázanou lehčí přecitlivělost na roztoče a plísně. Funkčně bylo v kolenních kloubech prokázáno omezení kloubních exkurzí v období dekompenzace vlevo o 1/3, omezení pohybu způsobovala právě bolestivost, nikoliv prokazatelný funkční deficit závažného stupně. Plicní postižení od roku 2007 nijak významně neprogredovalo. Při léčbě byly jak subjektivní potíže, tak objektivní, poslechové a spirometrické vyšetření bylo stabilizované a funkčně šlo o poruchu středního stupně. Nález na žilním systému dolních končetin vykazoval známky nedostatečnosti oboustranně ve stupni 4, tzn. že jsou již sice vytvořeny kožní změny, ale zatím bez aktivního nebo zhojeného bércového vředu. Na intermitentních otocích dolních končetin se podílí jednak celková konstituce, dále potrombotický syndrom vpravo a již uvedená žilní nedostatečnost, kardiální etiologie otoků byla vyloučena. Hypertenze i metabolická onemocnění jsou kontrolovány léčbou, ledvinové postižení je ještě ve fázi kompenzované retence dusíkatých látek. Neurologické vyšetření žalobce nezjistilo výpadovou končetinovou symptomatologii, takže páteřní onemocnění lze i při rentgenologicky potvrzených degenerativních změnách hodnotit jako anamnestický údaj.

Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posudková komise označila plicní postižení. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila podle kap. VIII., odd. B, položka 5, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. na 40 %., kdy hranice procentního rozmezí činí 30-60 %. Posudková komise uvedla, že zvolila střed možného rozpětí, tj. 40 %, a to pro ostatní zdravotní postižení a předchozí vykonávanou výdělečnou činnost žalobce, protože samotné plicní onemocnění by bylo možno hodnotit na dolní hranici daného rozmezí (hodnoty pomocných vyšetření jsou stabilní a nejsou dokumentována častější akutní vzplanutí onemocnění). U žalobce se nejednalo o žádné z postižení uvedených v příloze č. 3 a č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., stav není funkčním dopadem a důsledky srovnatelný s postiženími uvedenými v příloze č. 4.

S uvedeným zdravotním stavem nebyl žalobce schopen vykonávat těžší fyzické práce spojené s nutností delší chůze nebo stání a přenášení břemen v klimaticky nevhodných podmínkách. Byl schopen vykonávat fyzicky lehčí práce při dodržení stanovených opatření. Byl schopen zaučení na vhodnou práci.

Při rozhodování vyšel krajský soud z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 10. 11. 2009 a dospěl k názoru, že tento posudek byl vypracován na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce a hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je v souladu s příslušnými právními předpisy a odpovídá shromážděným odborným lékařským nálezům. Zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce ve výši 40 % je nižší než 66 % a u žalobce se nejedná ani o žádné z postižení uvedených v příloze č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Žalobce tak k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované nesplňoval žádnou z podmínek plné invalidity podle § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona č. 155/1995 Sb. Provedeným dokazováním byl zjištěn stejný skutkový stav, který vzala za základ svého rozhodnutí žalovaná, a proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. . zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu a uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Krajský soud předně pochybil, pokud nekriticky převzal závěry obsažené v posudku PK MPSV v Brně ze dne 10. 11. 2009.

Za podstatný považuje stěžovatel svůj zdravotní stav popsaný v žalobě, přičemž dále trpí bolestmi zad, žaludku, průjmy způsobenými mj. vředy na dvanácterníku a celkově není stabilizovaný. Jeho zdravotní stav se pouze horší a nemůže vykonávat žádnou práci.

Žalovaná a PK MPSV v Brně neměly podle stěžovatele k dispozici všechny potřebné lékařské zprávy, neboť s ohledem na dlouhé čekací doby neabsolvoval všechna vyšetření, k nimž byl objednán, přičemž některá z nich neabsolvoval doposud. Tyto skutečnosti stěžovatel dokládá lékařskými zprávami, které osvědčují nejenom jeho zdravotní stav, ale též doposud probíhající vyšetření (lékařské zprávy ze dne 26. 11. 2008, 7. 1. 2010, 12. 2. 2010, 5. 3. 2010 a 18.3. 2010).

Podle stěžovatele tak žalovaná řádně nezjistila skutkový stav a taktéž napadený rozsudek, jenž primárně vycházel z posudku PK MPSV, byl vydán na základě neúplně zjištěného skutkového stavu.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soud v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů, po posouzení věci však dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Rozhodnutí o nároku ve věcech důchodového zabezpečení je závislé především na odborném posouzení zdravotního stavu občana, a to ve správním řízení lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, v přezkumném řízení soudním pak posudkovou komisí, případně znalcem. Soudní řízení je specifické v tom, že je v něm vyžadován zákonem předepsaný důkaz, jímž je ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991

Sb. posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Rozhodnutí o nároku na takovou dávku je totiž závislé na odborném lékařském posouzení. Uvedená komise je přitom oprávněna nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale také i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže v oblasti rozhodování o těchto nárocích jsou pojmy invalidity či částečné invalidity především pojmy právními. Nevzbuzuje-li posudek uvedené komise z hlediska jeho přesvědčivosti a úplnosti žádnou pochybnost a nejsou-li v řízení zjišťovány ani jiné skutečnosti, jimiž by správnost posudku byla zpochybňována, je zpravidla v řízení důkazem stěžejním.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu vycházel krajský soud v dané věci zcela správně ze znaleckého posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 10.11. 2009, kde se posudková komise dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění žalobce spočívajícím ve plícním postižení a zohlednila i všechny jeho další zdravotní potíže. Z posudku je zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím. Krajskému soudu pak nelze vytýkat, že bez příslušných medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplným a přesvědčivým závěrem posudku uvedené posudkové komise, přičemž jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byla stejně jako lékařem OSSZ Brno - město určeno plícní postižení. Předmětným posudkem posudkové komise bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky plné invalidity ve smyslu § 39 zákona č. 155/1995 Sb. nesplňoval a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitola VIII – dýchací soustava, oddíl B – dolní cesty dýchací, položka 5 – nemoci plic a pohrudnice, písm. b), a to 40% z možných 30-60%.

Zdejší soud opětovně uvádí, že z obsahu posudku zcela jednoznačně vyplývá, že lékař OSSZ Brno - město a zejména posudková komise MPSV měla dostatek odborných podkladů pro přijetí rozhodujících posudkových závěrů a důkladně jednotlivé lékařské zprávy zhodnotila. Uvedené nijak nevyvrací starší lékařská zprávy MUDr. S. ze dne 26. 11. 2008, neboť v přehledech posudkově významných odborných lékařských nálezů jsou zahrnuty četné lékařské zprávy uvedené lékařky z období aktuálně předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí žalované (zpráva ze dne 19. 5. 2009, 26. 5. 2009, 4. 6. 2009).

Za další pochybení žalované a krajského soudu v projednávané věci považoval stěžovatel skutečnost, že nebylo přihlédnuto k lékařským zprávám označeným a doloženým až v kasační stížnosti a k jeho dalším zdravotním postižením. Tuto námitku stěžovatele však Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

Obecně je třeba poukázat na skutečnost, kterou též správně zmínil ve svém rozsudku i krajský soud (a byl si jí v kasační stížnosti ostatně vědom i stěžovatel), a to, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované). K témuž datu pak posuzuje zdravotní stav žalobce také PK MPSV. Ke skutečnostem pozdějším, a to je v posuzovaném případě nutno zdůraznit, se nepřihlíží.

Co se ovšem týče stěžovatelem zmiňovaných lékařských zpráv ze dne 7. 1. 2010, 12. 2. 2010, 5. 3. 2010 a 18. 3. 2010, které objektivizují jeho zdravotní stav, tyto zprávy byly vypracovány dokonce až po vydání napadeného rozsudku krajského soudu a nemohou být vůbec zohledněny v řízení o přezkumu soudního rozhodnutí před Nejvyšším správním soudem.

Pokud má tedy stěžovatel dojem, že jeho zdravotní stav v současné době odpovídá plné invaliditě, nic mu nebrání podat novou žádost o plný invalidní důchod a nechat opětovně posoudit svůj zdravotní stav. Tento další vývoj jeho stavu však nemůže být hodnocen v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2009.

Nejvyšší správní soud tak přisvědčil závěru krajského soudu, že na základě posudku Posudkové komise MPSV v Brně bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nesplňoval podmínky plné invalidity dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí vadou způsobující jeho nezákonnost dle § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s, a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 1000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby - první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 3. 2010. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1600 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu